

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۵/۰۹

آصف بهاند

لندی، د ثبتولو ستونزه

۳۷۸مه برخه

بی له تا داسې یم لالیه
لکه ماهی چې بی اوبو ژوند تېروینه
یو بی غیرته به میره کم
له غیرتمنو نه خوځلي پاتې شومه
د زړه په هر درد دی پوهېږم
نور راته مه وایه د سوي زړه حالونه

د لنډیو په دې برخه کې دا لاندې لنډی ستاسو دران حضور ته وړاندې کېږي:

چې تورماښام شي، غم دی راشي
لکه مرغی چې ماښام شنوونو ته ځینه

چېرته د یارځوانی نازکه
چېرته د گور په توروخاورو کې خوبونه

چې سړی هرڅومره پښتون شي
زړه چې مین شي، پښتو ټوله ورنه ځینه

چې درنه بل وطن ته لاړشم
ارمان زما د پاکې مینې به درځینه

جانان ریښتیا مرور نه دی
مرور گرځي د ځان قدر زیاتوینه

خندا می نه ده زده عالمه
خو د ژراچل راله سلرنگه راځینه

څه عجیبه وختونه تېر شول
په نیمه شپه به د جانان دیدن ته تلمه

د پاڼو شمیره: له 1 تر 6

ځنگه نړۍ ځندا دې کره
ځنگه په ډکزره مي دروژرل مينه
پرځان مي تورځادر راڅپور کر
د بېلتانه تبي دې بيا نيولۍ يمه
په ليو نو سپيو کې گيريم
جانان په غټو - غټو گوري، ماتري خورينه
په نيمه شپه مي ترينه څښ کړئ
بي ننگه يار چې خوبولۍ پاتي شينه
په تمه، تمه، تمه مي ژوند بايلود
سپيره قسمته پراوړو دې گرځومه
په خوله خاموشي کليوالی
لږ راتپه شه، چې مي تنده ماته شينه
په چاره غوښي رانه پرې کړئ
ما د جانان له دره مەشرئ مينه
په پيوندې شال مي درپت کړه
سبرنی کال مي د خواری دې، تېر به شينه
په شيش محل کې مي زړه تنگ دې
ما ته د يار جونگره وښايه چې ځمه
پرما دې اور خيردې بليږي
زما جانان ته دې لوگي هم نه ورځينه
بي له تا داسي يم لاليه
لکه ماهی چې بي اوبو ژوند تېروينه
وطن د پېغلو مبارک شه
ځوانان د بل وطن ماراغان دي لار به شينه
وروکي نه يي چې دې پوه کړم
له موره يو يي، چېرته موره مجلسونه
ورکيه غريب يي، که مين يي
توري جامي دې هميشه په غاړه وينه
واوره ورپري، وطن سپين دې
سپينه لاليه تا به چېرته لتومه
ورکه، بيخي درپسي ورکيم
ځان سره ناست يمه او خپل ځان لتومه

د پاڼو شميره: له 2 تر 6

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته راښوولې. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دلېکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په ځير و لولئ

وروستي ديدن ته به رانه شي
ما ته مالوم دي د دي خلکو رواجونه

ولي مي سترگو کي تاويري
ولي مي زړه درپسي دومره دردکوينه

ورکه لاليه غږ دي ورکشو
غم د لپوه شو، بند په بند مي ماته وينه

د بيلتانه اول ماينام دي
د دردگولي ورته په لپو، لپو خورمه

د جنازي کت به مي دروند وي
دېرارمانونو سره تورلحد ته ځمه

د زړه په هر درد دي پوهېږم
نور راته مه وايه د سوي زړه حالونه

د وفا نښي درکي نه شته
ما درته کښته پورته دېر کتلي دينه

د ميني ځای خو په کي نه و
د جانان زړه مي گوت په گوت و لتاونه

د گاونډيانو لاتين غواړم
په توپاني سيلى کي يار پسي وزمه

د زړه په زور مي ځندا وکړه
يار مي غلظکړ، ترينه پت مي کړل غمونه

د يارانې مي ورته وويل
جيني تر کوره پوري ځي دوعاکوينه

د نيمي شپي راتله دي ورکشه
زه ترسهاره پوري ويښه ناسته يم

دا ځنگه سپيني جامي گرځي
پر زړه دي نه شته د ياري سوي داغونه

د غرونو خلک پاک سپېڅلي
نه دروغجن دي، نه لوزونه ماتوينه

د لالي کور راته دوزخ شو
په ما يي بله بڼه وکړه، غرقه شومه

د شين کميسي جلي وروره
اوبښي مي نه يي چي په شا دي گرځومه

د سترگو جنگ دی ورته ټینگ شه
کاره واره بايه په زړه ویشتل کوينه

د بنکومینه خرسيلو دی
که څوک پرې خان لاهو کوي، مین دی شینه

دا ستا ارمان دی خدای پوره کړي
خیر که نیمگري سول زما ټول ارمانونه

که می په وس کې وای جانانه
لکه سپوږمی به دی پرکلي گرځېدمه

کلي کې سخته خاموشي ده
لالی می مړ دی، خلک ما نه خبروینه

که می نصیب د بدو نه وای
پرسپین میدان به لالی ولی پرېښودمه

که سوله وشوه، یار به راشي
که سوله نه وه، هديرې به لټومه

کلي کې ټول خلک شکمن دي
ډېر په احتیاط سره راځه، مړ به دی کرینه

مخ ته می مهگوره، کافر شوي
زه مسافر جانان په خدای سپارلي یمه

مازديگر تېرشو، ته رانغلي
تپه تیاره شوه، بي ديدنه کور ته ځمه

مسافري بي شکه مرگ دی
زه چې راتلم، ځان می په مړ شمېرلی ونه

موري بلی پر بلی گرځي
د میموني ټيکری به چا موندلی وینه

ما ته په سترگو کې خای راکه
زه درله خای د زړه په کور کې درکومه

مازديگری دی غاړه راکړه
سبا به بل وطن ته ځم، کلی پرېږدمه

مړه به می کړي دربه می نه کړي
نن خپلي مور راته صفا ویلي دینه

روژه په خوله ورته ولاړیم
که بی وفاجانان می واخلي سلامونه

زړه دې زما په رقم تنگ شه
چې نه صبرېږي، نه نارې درته کوينه

زما په يار پسې رنگ زېږدی
طبيبان هسي خپل دارو خاوري کوينه

زما او ستا دومره ياري وه
لکه د لوی سفر واړه، واړه مونځونه

زما دې ژبه خدای کړي وچه
چې بې له تا به زه د بل صفت کومه

زما اشنا ته داسې وايه
بلا دې واخلم، په ديدن پسې دې مرمه

زنگ راته وکړه، حال مې واخله
رنگ مې زېږېږي، د مرگي ورځې مې دينه

زاره خوندونه راپه ياد که
کلي ته راشه د لویانو ورځې دينه

زړه ته مې گوره ته بې خوښ کړي
نصیب ته گوره، تا نه لري مې ساتينه

ستا له ديدن نه مې توبه ده
د صبرېدو نفلونه هره شپه کومه

ستا به څویمه يارانې وي
زما اوله يارانې ده، زړه مې چوينه

شونډې مې درې ځايه وتلي
د زړه زخمو نه مې اوس مخ بدرنگوينه

بڼه ده چې تا لرمه خدایه
زړه ته نږدې خلکو يوازي پرېښودمه

بڼه ده چې ستا له لوري پرې شوه
د بنگر بار وي، په ياري دې شرمېدمه

يا خو جانان په زړه کافر دی
يا د ملا تعویز کې نه شته دي زورونه

يوه دې وه، بله دې وکړه
مه دې زړه بڼه شه، مه دې وشه اولادونه

يو بې غیرته به ميره کم
له غیرتمنو نه څوځلي پاتې شومه

له رنگینو ډکه ماښامه
دا رنگینی به دی ټول عمر یادومه
له خپل نصیبه گیله من یم
کله می خان کړی، کله غواړمه خپرونه
فرضی روژه ده کرار کښېنه
چې اختر راشی، بیا دی هر یوه منمه
ته رانه بل وطن ته لاری
ستا تربوران راباندې ډېر کوي ظلمونه
هرکله راشی د یار غمه
که سل می نور وي، تا به پاس پر تندي ورمه
بس جنازه می شوه تیاره
ونیسسه لاره، که وروستی کړی دیدنونه
عزرائل هسی خان بدنام کړ
زه د جاتان سترگو پخوا وژلی ومه
غابښ می وتلی، سر می سپین دی
خلک دا وایی چې د ډېر عمر به وینه
اخر به ما په چا حلال کړی
په شپو کڼو کی د شپې مزل کومه

نور بیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>